

Varga Alexandra

Koszorú

Gyufa sercen. Gyertya lobban, fénye megcsillan a mobil hátlapján.

– Még egyszer! – unszol lányom. Különböző szögekből készít fotót a koszorúról monokróm nappalink közepén.

– Ez advent első gyertyája – tanítom.

– Azért akarom fellőni a tiktokra!

– Készülődés a karácsonyra – mondom tovább lányomnak, ám őt jobban lefoglalja a kibertérbeli népszerűsége, mint a családja. A kékes fény beborítja az arcát, a gyertyaláng árnyékká kopik a háttérben. Kisimítom az arcába hullott zöld tincset.

– Tudom, ajándékozás, meg minden – mormolja. Miután megírta az üzenetet a barátainak, dióbarna szemével rámnevet, mintha mindig is figyelt volna.

– Kivel versenyzel? – kérdezem.

– Nem versenyzem... De a Márk azt mondta, hogy a legszebb koszorúért ajándékot ad.

– Milyen ajándékot?

– Nem tudom – pirul lányom. Elmosolyodom, és a lila gyertya mellé fehér tollú angyalkát állítok. Lányom lelkesen előkapja a telefonját, és újabb kisvideót készít.

Gyufa sercen. Gyertya lobban, fénye megcsillan a fehér kredencen.

– Nem mehetnék már? – nyafog a lányom. Fél szemmel az utat lesi, dúsan hulló pihék közt száncsengő hangját véli visszhangozni, pedig csak a jeges hókérgen koppannak a pelyhek. Csalódottan fordul vissza. A télikonyhában mézeskalács és habcsók illata keveredik.

– Jönni fog a Pista, ne aggódj. Ő is tudja, hogy advent második vasárnapja a családé.

– Azt ígérte, hogy minden vasárnapja az enyém – duzzog lányom. Lehuppan a puffra, lesimítja rakottszoknyáját és végighúzza parkettafonásos hajján finom ujjait. Ajkát lebiggyeszti, lábával dobol a kövön.

– Jézus születését várjuk, ez áldott este.

– Tudom, Mihály atya is elmondta délelőtt a templomban, amíg a Rozi meg a Terkó megtervezték a karácsonyi menüt.

Rendre kéne utasítanom, ám ehelyett összenevetünk.

Gyufa sercen. Gyertya lobban, fénye megcsillan a függönytelen ablaküvegen. A döngölt föld felsöpörve, a tisztaszoba asztalán díszelgő rózsaszín-lila koszorút népes családom állja körbe imára kulcsolt kézzel. Fennhangon dicsérjük az urat és várjuk a megváltó eljövetelét. Hatéves lányom berohan, szőke angyalhaja csak úgy repked körülötte.

– Ehetek a szaloncukorból? – rikkant az áhítatos csendbe.

– Majd karácsonykor – suttogom.

– Jobban rákészülök a karácsonyra, ha már most ehetek szaloncukrot.

– Mit szólnál inkább az almához? Az is karácsonyi étel. Ráadásul gyümölcs.

– A fáról?

– Igen.

– A szaloncukor is a fán van, akkor az is gyümölcs.

A család felnevet, egyedül dédnagyi vonja össze bozontos szemöldökét. Mind rendezzük vonásainkat, és visszamélyedünk a lelkeségbe.

Gyufa sercen. Gyertya lobban, fénye megcsillan a szememben. Az üres szobát lábdobogás, halászléillat és csilingelő kacagás tölti be. Zsong a család, petróleumlámpa csillan a tableten és sujtásos ingű dédapák ölelik bőrszoknyás tini unokáikat. Mind eljöttek, itt vannak a szívemben. Körbeálljuk a koszorút, és várunk.

